

[Per Hækkerup.]

cielle forudsætninger for at bidrage til at formidle kontakt“.

Hvad forstår udenrigsministeren ved „andre kanaler, som har specielle forudsætninger“? Vi har jo skabt en international organisation, nemlig FN, med den specielle opgave at søge at forhindre, at krig udbræder eller, hvor den er udbrudt, at søge krig standset. Vi har tidligere appelleret til udenrigsministeren om at søge dette spørgsmål rejst gennem FN. Ministeren har ved tidligere lejligheder afvist at gøre dette, og jeg vil derfor gerne høre, om udviklingen, siden vi sidste gang har fået afvisningen, ikke har givet udenrigsministeren anledning til at omprøve sit standpunkt. Vi tror fortsat, at hvis man kan få standset våbenleverancerne til Nigeriaområdet inklusive Biafra, kan man måske derigennem bane vej for en FN-mæglingsvirksomhed, som kan være behjælpelig i retning af at få forhandlinger om en fredelig løsning i gang. Jeg vil altså gerne høre ministerens udtalelse herom, og jeg vil i den forbindelse gerne spørge ministeren om, hvorledes det ligger med den ekspertkomité, som blev nedsat af det nordiske udenrigsministermøde, jeg kan ikke huske nøjagtig for hvor lang tid siden, om denne ekspertkomité har foretaget noget særligt arbejde og i givet fald, hvad resultatet af dette arbejde er.

Jeg skal dernæst vende mig til Vietnamspørgsmålet, hvor der også er nogle ret lakoniske bemærkninger i åbningstalens skriftlige del. Man udtrykker håbet om, at begge parter gør de indrømmelser, der er nødvendige for at nå fred; man gentager løftet om, at Danmark vil være med til at udsende fredsbevarende styrker, og man gentager løftet om at ville være med til humanitær og teknisk hjælp. Det er alt sammen meget godt, men når man læser dette afsnit igennem — der står i den skriftlige del — vil man se, at det er skrevet med en så usædvanlig kølighed, at man næsten ikke skulle tro, det var en politiker, der i hvert fald blot havde skrevet under på, at det blev afleveret til en åbningstale. Der er ikke antydning af hjerte eller følelse med. Nu ved jeg jo, at udenrigsministeren er et hjertevarmt menneske, men det finder altså overhovedet ikke udtryk i omtalen af Vietnamspørgsmålet.

Jeg vil heroverfor pege på de synspunkter, som er socialdemokratiets, og jeg vil gerne spørge, om der ikke nu, ikke mindst under hensyn til det dødvande, der har været i forhandlingerne i Paris mellem de implicerede parter, for regeringen er grund til at overveje en revision af den afvisning af et af de standpunkter, som vi fremsatte, da vi sidste gang havde lejlighed til at drøfte det. Jeg tænker på spørgsmålet om anerkendelsen af Nordvietnam. Dengang udtrykte regeringsrepræsentanterne en vis velvilje over for, en principiel tilslutning til anerkendelsen af Nordvietnam, men man fandt ikke tidspunktet egnet til det. Statsministeren har senere givet udtryk for, at det fandt man ikke dengang, og han vidste såmænd ikke rigtig, om tidspunktet var egnet nu, men han var dog klar over, at man kunne ikke blive ved med at sige, at tidspunktet ikke er egnet, og det giver jeg ham fuldstændig ret i. Men kan vi få at vide, om regeringen overvejer at skride til en anerkendelse af Nordvietnam ud fra det synspunkt, at det måske kan bidrage til i den nuværende situation, hvor der er en ganske betragtelig bevægelighed omkring spørgsmålet, at styrke de kræfter, som ønsker, at forhandlingerne i Paris hurtigt skal føre til et positivt resultat?

Jeg synes også, det ville være hensigtsmæssigt, om man i dette afsnit havde gentaget, hvad jeg forstår regeringen er enig i: at man ønsker en tilbagetrækning af alle fremmede tropper fra Vietnam, således at det vietnamsiske folk får ret til selv at bestemme sin fremtidige skæbne.

Men som sagt synes jeg først og fremmest, at dette afsnit — det gælder både Biafra, Grækenland og Vietnam — er blevet så underlig køligt, så underlig upersonligt, så lidet engageret, at det ikke, så vidt jeg kan skønne, stemmer med regeringens bemærkninger om, at man skal føre en aktiv udenrigspolitik.

Jeg skal dernæst vende mig til den økonomiske politik med nogle bemærkninger.

Da regeringen trådte til, proklamerede den en fast økonomisk stabiliseringspolitik som den vigtigste bestanddel i regeringens politik og som fundamentet for den reformpolitik, man samtidig proklamerede. Nu $1\frac{3}{4}$ år efter kan det konstateres, at vi i hvert fald ikke har fået en fast og stabil økonomisk